

יעקב עמידרור

הבוץ באפגניסטן ידבק גם בנו

החנות אונאמה נקנקה בתאריך לציאת הכוחות מאפגניסטן סיככה את המצב וכי המחיר ישלמו לא רק ארה"ב, אלא גם ישראל ומדינות ערביות

אפגניסטן היא אינץ למרות מלחמת, אך עתה היא חזרה למחנה שונה. הפעם הגלומה בה הם צבאות של מדינות ומוקדיות שמפקדיהם רוצים "מלחמה ארוכה", פוסט מור רבית, שבה הם ורואים צורך לקנות את לב האוכלוסייה ולא רק לפי גוע באיב. אלא שהמציאות מבהירה יותר, ולא פעם מתברר כי האוכלר סיה תומכת רחוק ורואק לטיבאן. המינות לבק מורכבות: אם מושם המפג משהליבאן ואם מושם שיש חירות של השלטון הנוכחי, אם מתינו שהנאמנות השבטית קודמת לכל ואם מושם אינטרסים של כלים (מעקב ארירי נתיב הסמים, מצור היצוא החשוב ביותר לרל" קים גדולים באוכלוסייה, מסכר לא מעט תופעות). בדרך כלל ציי רוק של כמה סיבות יתר היצר העירי פה שגראות למשקוף מבוחר בלתי הגיונית. אבל עבור המקומיים היא המשפחה המועדפת. התוצאה היא שכיום של למצוא מכה משותפת תחת הנהגה מוסכמת. יתר על כן, בע ששתה הקשים בין מדינותי צדוהים לרורים נישאית הסכמים את השליטה בכלל המדינה למי שימה קשה ביותר.

כאשר השתלט הטליבאן, אר" גון חנוי קצינו ביורה, על המי דינה בשנת 80, לאחר שניצח במערכה בסיוע ארה"ב את הצבא הטריטורי, הפכה המדינה הסכסנה למקום מוכתש שיש לא התעניין בו מלבד שכנותיה ובעיקר פקיט טטן, שהמועדני שלה היה תומך לנהג של הטליבאן ואף ניצל את הטיסאמ הרדיקלי לטובת המא" כנגד חרו. בשנת 90 הנהג לוחר מוכיב זו, ארגון אלי קאחידה, שמוצאו חצי ארצי ערבי, העביר את המנהגו לאפגניסטן. כמו ההתאחדו של באקוץ שישתחחטות במדינת ארה"ב הנהיג לאתר האליטה הגדולים כי כיר הליחום באליקטורידה, עליה לשלול למנו את הבסיס המודטוריוואלי. כל הוכן פלישה לאפגניסטן.

לאחר הכיבוש המוצלח הניחו הלבס עם שטח השטח, לרדוף את שרירי השליטאן אלא יעמוד בסיון כמפקיט, לבנות מברזה אורחית באסיותו תחת מטרותיה מוערכת חוקה ולהעביר את השליטה לגני רמים מקומיים. אלא שאו געשתה

נצחיה יעקב

אני כועס על מערכת בית המשפט וקו רג לנשיאות בית משפט העליון דורית קניש לצאת מהלשכה הממונת שלה וליבו למחלקת שיקום נישמתי בתל השומר כדי לראות כמו ענייה את הבן שלי. או אלה החברעה בלד בעניין שחר מורחי היתה שונה. חולה היה מקבל ממנה צל"ש. היא כתבה, ש'הי לו אלטרנטיבות אחרות'. אני רוצה שהיא התמכל במ ענייה על האלטרנטיבות.

ביום מורל במועד, אמר לי רוד אסוליה, אביו של השוטף שלומי אסוליה האנשיטפ במבב תרמתי (קומה) במחלקת לשיקום נישמתי בבית החולים שיבא בתל השומר.

בינואר 2007 תמל אסולין בנגב רכב. זה היה פחות מחצי שנה אחרי התקדית שבה ירה השוטף שחר מורחי בנגב במכונית מפרס תנה. אסולין לזה בנגב – ובקומים זאת נארוך בצד ווארו במבדד על ידי גב המדינות, ראיתי אבו עצא, תושב ערדיה שבנגב. אחר כך, אולי כרי לוודא רוצאות, הטיח נגב המכונית את ראשו של אסולין ברוחו הממונת.

האם אסולין לא ירה, כיוון שכמה חודשים קודם לכן ידע, כמו כלולו, על מה שעבר השוטף שחר מורחי, שהעוק להגן על קורבנותיו של הנגב? אביו של שלומי, רוד, יושב לן מימיתו בבית החולים על פניו וקן לבן שהוא מגדל בשליטה השבועות האחרונים. הוא באבל על בן אחר, שני פטר בנסבות טריזות. מאו נפצע שלומי קשה על ידי נגב הרכב, אבל צמוד למוטו במי בית החולים, נאצפה שהוא יתעורר. רוד חולם כיצד שלומי מוקח לפעם את ענינו, וקרו לו "אבא". רכב, הוא נצמד למיטה כדי על הפעם את העולם, וזה הוא כמות, הם ייצאו יחד מהמחלקת החוצה. יצולו שלפון במוקד החברעה בערעורו של

הלוואי שהבן שלי היה יורה

דוד אסולין, אביו של השוטף שלומי אסולין ששובש שלוש שנים וחצי מחוסר הכרה, מתייצב לצידו של השוטף שחר מזרחי, שהשבוע הוחמר עונש המאסר שלו על ידי בנגב רכב ביום שבו הוחמר עונשו של מזרחי, חלה החמרה במצבו של שלומי ■ שני שוטפים, שתי אלטרנטיבות

מורחי בבית המשפט הגבוה לצדק, יום רביעי, בשעה רבע לתשע בבוקר. דולי אסולין, אמו של שלומי, מונקת לקול הצולצול המתאמת. על הקן הצוות הרפואי של המחלקה השיקומית ישימות. מצבו של שלומי החמיר והם קוראים לכולם להיניע. דולי הורדה להתקשר לבעלה רוד שלא היה לידה. הוא עקב מקרוב אחרי ערעורו של השוטף שחר מורחי. דולי אמרה לו, "בוא מהר, יש עוד שעות ספורות", ורוד מירד לבית החולים. דוד: "נשתי כמו משורף עד בית החולים. ריביתמי לא נשתי ואמרתני ושוב שוב שאני חיוב להיות חוק כשביל היורים שלנו, בשביל ארבעת הכתבים. יש בי עוד תקווה חוקה שלמרות הכל, הבן שלי יתעורר. ליד שלומי אני גרוע. אני כמות שהוא מניין כל מילה שאני מרבה אלו. הוא מרגיש אותי. הבן שלי מרגיש ורואה ושר מע הכל".

באותה העת התכנסו בבית המשפט העליון כדי לשמוע את החברעה בעניינו של השוטף שחר מורחי. "עורכנתי ששמו של הבן שלי עלה בירון בבית משפט העליון. רגזני אותו כל הוסר הצדק הזה ההתחממה שבשנינו. הייתי מאור באור כול, בשחר, ובארתני לו את זה". ביו ש זוגות התירום יש קשר. וכך, מאורר יותר כביליה, התקשרה רבקה מורחי, אמו של אונחו משתרלים ומגליחים. ועוד פעם, רבקה, אביו של שחר שלי".

אני אחא השיחה רוד מסביד: "אנחנו לא צרי" כים רהבי ירירום. כל אחר מכיר בנשמת את המבצ של האחר. מרגישים אחד את השני בלי מילים". רוד וליה הצורה, מתמסרת לאורחים הרבים של שחר מורחי. רובים מהם כחולי מדים שבאים לערוד, חלקם מביאים כיבוד. כמה מהם מתפ" רקום וזוכים.

"אני כבר שלוש שנים ושבעה חודשים כי אבול לישון. אנחנו כביב המיטה. פעם היו לנו חיים. הייתי מכונאי ואשתי עבדה בנן ילדים. היום אין לנו כלום. היתה לנו דירה, אבל מוכרנו אותה בגלל ההוצאות הכבדות. היום אנחנו חיים בשכירות. בעוד שבועיים שוב נעבור לדירה אחרת. אני מעשן כביב חרוב ועומס כביעים. המשפחה, אני דולי היורים, עובד רת נאה מורחי ליריה נדיום. כשנברר, כל המדינה תרבי כמו שנלחמתי מול משורר הביתחון שנה שלמה, כדי שביאר לשלומי מטפל צמוד 24 שעות ביממה. ביי נתיים אני מטפל בנן שלי".

מתי התבררת ליסורו של שחר?
"לפני כשנה הגעתי לבית המשפט בפתח תק" וזה כשהמשפט של שחר התחיל. נישתי, הנגתי את עצמי ודבקתי אותו. נישתי אתו ואמרתני לו, 'אני נאה רך, בן, מגיע לך צל"ש'. הוא ענה לי, 'אני נאה רך באוהה המידה'. אנחנו מרגישים כיבוד וקשר מירי. מין אריום צברה. אני שלו, רבקה, התקשרה אלי תרומם הכברעה. היא עורדה אותי ואני אותה".

רוד שמע שרבקה אמרה במשפט, "לא רוצה שבנן שלי יהיה כמו שלומי". הוא מצדיק אותה. "העיקר להישאר בחיים. בבריותי מלאה. גם בשחות בינינו הוא מרגישים על זה. היא צודקת מאוד".

אך אתה מרגיש אחרי ההבדלים?
"אכובו גדולה. זו הסיבה שלא אותר עד שבי" ניש תבוא אלינו למחלקת שיקום נישמתי. אני רוצה להסתכל לביניש בענייני כאשר היה התעורר המש דקות ליד הבן שלי. המש דקות לבדו, זה שאני צריך. אין לי ספק שלאחר כמות בית השנה את הליחתה. אל – תמיד יישאר לנו נישא המדינה שיתון לו הנגה. אעמוד לצידו. כשהוא יבקש תנייה".

מת האבא לנישא?
"הוא מכיר את שלומי ואת הפישה רדי שאמור ששחר לא היה צריך להיות 'השלומי הבא'. אכודר לו לשלומי שלי שובכ בלי הכרה כבר שלוש שנים ושבעה חודשים, והגבלה שיצחה אותו ברם קר, אנו היתוה רוד וליה. שותה ולומדת בבית הולד, זה אותו הסיפור, רק שאם הבן שלי היה יורה בכלל, הוא היום הוא היה חי. הייתי מערף אותו בכלא, אבל שאוכל לגעת בו, לחבק אותו".

השוטף הוא שליח ציבור שמפקדו להגן עליו. שוטפים ורדפים אחרי כעוריינים ושוטפים לכמה גדולה. שחר מגיב וכל מהמושטה, אבל מערכת המשפט חולק מחובר הנכנס – מתנערים. בני כלאו פה בתוך בית החולים לאורף מפקיעה גנוע המוח,

ביניש היקרה, חבל שהוא לא ירה בו. הוא היה יכול להיות בחיים, מרוב, על הרגליים. "אני לא מפקיט לרובי אלוו ולדעת בו, כדי שיי רגיש שיש מגישים פה בשבילו, ומכמים לו. וביי" ערעור שני מקווה שהמערכות יתעוררו. שלא היו עוד שוטפים שישלמו בחייהם. שבני יתעורר לתוך עולם שכולו טוב".

ניצב משנה אלון לבני, היום מפקד מרחב לכיש, אלהו מפקד התנהג במשטרת הרחובות, בשלומי סוליה רגשית יותר מלי לסיפור הכאוב הזה. אסר לין היה שוטף שלי ובאחריותי. במרום מסרים אני זה שרוצצתי אותו למישהו שממנה לא רוח בחיים. בתקופה הראשונה ליורתי אותם בצורה יומיומית. את ההורים, את אשתו מגי ואת שתי בנותיו. ער דרתי את אשתו להתגייס למשטרה כדי שתישאיר במסגרת המה ותומכת. כיום היא משרתת כמש"קית כוח אדם במשטרת מודיעין. אני לא מפקיט לחשוב על התמונה הזו. רדום. מרדים".

לירד עומד מפקד מחוז המרכז, ניצב בניב סאו. דוד יוסי כפר, קצין אג"מ מחוז מרכז, מתקרב אל המישהו. האב רוד מבטיב בו ואומר: "אנחנו אוהבים אותך, יוסי, על כל מה שאתה עושה בשבילנו".

קצין בכיר אחר שמגיע לבית החולים אומר: "אין ספק שההחלטות בעניין שחר מורחי מורידה את המורל, אבל השוטפים מספיק חזקים. אין ספק שזה יוביל גם לעיובה של המשטרה, אבל הרעיון החוק יישאר".

שוטפים מרדפים הרבה על מעמדם בעת?
"בלי גיבוי מצד המדינה, השוטפים לא יתפקדו היטב, ומי שייפצע סובר זה האודת. שוטף שנשלח למשטרה מצפה שהמערכות יעמדו מאחוריו ולא יפקדו אותו ויחוקא ברגעים אלה. יש נתק בין בית המשפט למבצ בשחה. המכס רוע שחועבר בע" המדינה הרעת הדין של שחר רוע שישמעי. גם מישור הביטחון רוצה לגרוח אותם, כך שגם אם הם יראו לעומן ביטחון המדינה, הם לא ייקברו בבתי עלמון צבאיים".

אני קיבלת את החייע על מה שחקת?
רוד: "קיבלתי שלפון מהבת שלי שאמרה, 'אבא שלי התנהגה הרמת' שלפון לשלומי הוא לא ענה. הבנתי שזה הבן שלי שנקרף. שלומי כל חומן ענה לי לשלפון, כל כשהיה בפעילות. תמיד. הבנתי ששששו נגרא קרה לו. מאו נצפדו רוחי חלומי".

רוד עוצר רגע, וממשיך: "אני מאמין שהכל בירי האל. בניתיים הוא מקבל מורפיום. אני מתנתם שלפחות לא כואב לו כלום". אחר כך הוא מפקיט לרגע, ואומר לי: "אני נראה חזק, אבל אני בוכה בשקט שאחרי לא רואה. שלומי הוא הידל שלי, הכבס שלי".

האם השופטת ביניש רק תבוא לפה, אני אספר לה איזה ילד מקסים היה שלומי. אגיד לה, 'גברתי

האם חשש ליריות? שלומי אסולין, לפני הפגיעה. מיין: האב רוד עם נציג ארץ רבני, ממזר מרחב שלימה, ממקדו של שלומי. למטה: השוטף שחר מורחי ליד בית המשפט
ציולם: רוני שציר, יואב ארי

אני אגיע עם

שחר מזרחי אל הנשיא ששכלומי חתני, אומר לו שלוש שנים ושבעה חודשים, שותה ונלמדת בבית חנוי

שלוש שנים וחצי של אידואת. מני ריחודו: חנוי וקעקו
ציולם: חודי וקעקו

אני אגיע עם

שחר מזרחי אל הנשיא ששכלומי חתני, אומר לו שלוש שנים ושבעה חודשים, שותה ונלמדת בבית חנוי